Люблю той вік нагий, коли, теплом багатий,
Клав позолоту Феб на чистий мармур статуй,
А жінка й чоловік, моторні і міцні,
Втішалися життям без страху та брехні,
І промінь із небес їм пестив груди й спину,
Здоров'ям повнячи тілесну їх машину;
Кібела лагідна в достатку благ земних
Не мала за тягар кормить дітей своїх,
А, наче мати, всіх зарівно доглядала
І молоком сосків все суще напувала.
Могутній чоловік цінив, як вищий дар,
Жону свою, він був достойний володар,
Вона ж була як плід, без ґанджу і без цвілі,
Із чистим полиском на благороднім тілі!
Поете наших днів, коли захочеш ти
Мужчин та їх жінок величчя наготи
Побачити тепер, у душу холод рине,
І відсахнешся ти од хмурої картини:
О, гидь потворних тіл, що будять жаль і сміх!
Побачиш плюсклих тут, пузатих і кривих;
Покручені хребти; он ті гладкі, пикаті,
А ті гримлять кістьми, немов з розп'яття зняті!
Сказати б, ще дітьми користі Бог лихий
В залізо їх повив, байдужий і глухий!
А ці жінки, худі, пом'яті, блідоусті,
Страшні породження, погрузлі у розпусті;
Дівчата, що спішать до матірніх гріхів,
Заледве їхній час плодитися наспів!
Щоправда, у племен, спотворених фізично,
Новітня є краса, старим вікам незвична:
Торкнула лиця їм сердечних ран печать —
Красою туги нам її годиться звать.
Та всі ці витвори новітніх муз спізнілих
Не перешкодять нам, поріддю хворобливих,
Торгашеських часів — віддать належну дань

Пресвітлій юності з безмежжям поривань,
Веселій і ясній, як чистих вод потоки,
Котра, мов граючись, розносить на всі боки,
Як весняні квітки або небесну синь,
Свій аромат, пісні і ніжності жарінь.